

או עקש־לב כלם, כוזבים, רודפי קדים?
או יוצר-הכל בפסגורים אנוש יָסֵר,
ולבני-אדם אָמַר: עד-עולם היו ילדים?

ר מ ש מן ה א ד מ ה

הנה דורך אדם, ורמס, והרגני.
שלום לך תבל! אני מחיים נואשתי.
גדולים מעשי אנוש, וקטן, חלש אני.
לו רק בחור-עפרי יקברני, החרשתי;
הוא גם יבוגי ויקללני בלי-בינה.
לא ידעתי מה הרעותי לאנשים.
ועל כל אלה סלחתי, אנוש חסר חנינה!
מאד ידעתי, רוצחי! חייך יותר קשים.

ע ו ר ב ט ס

רע, רע! חרב חדה על צואר מנחת!
המון פגרים בשדה, די פצועים בפחת.
אנושים המכאובים, כל נפש עיפה,
רבים מתי רעב, חלי ומגפה.
ריח נבלת אדם מן הדמן עלה —
באשר חללים, שם לעורב כלכלה.

ז ב ו ב מן ה א ש פ ה

בגל אשפה הושבתני, אל שדי בסחי.
ותאמר: את תלי הגללים חנה-נא,
פה תניד כנפיקי, פה תזמזם, פה תחי.
ועל משמרתך תרחף יום יום במדמנה.
לעוברים משתאים פעלי לא ירצה:
הם נבערו מדעת את אשר אני עושה.
כי בגללי באשה, מהם לחמי ימצא.
בורד אני עמל ועל-חיים אני נושא.
הם אומרים: שורו רמש בגללו מתהולל!
ולא ידעו כל תוגת עבודתי ברפש.
וכי בעוד בתוך החלצה אני נוקר וזולל,
עד מרום אזעק, אהמה עד פלות הנפש.

ד ב ר ת ב נ י א ד מ

נער:

יקוד חיים אני רואה, בוערים רבבות רשפים.
נהר-אש זורם שוטף, פלגיו מה-יפים.
אף אני בו אשחה — וגדוד פוכבים ירן.
אשף פח לרוייה, מגבורה לי שפרון.
שותקים הפוכבים, מקשיבים ולא עונים!
חור אתה ירח! חלש אין-אונים!